

ELS ROLLING STONES AL PERÚ DELS 60

Editorial Periférica acaba d'editar el llibre "Los Rolling Stones en Perú" de Sergio Galarza i Cucho Peñaloza. Galarza neix a Lima el 1976, és llicenciat en Dret i ha treballat a la tv i professor a la Universitat. És un dels joves narradors peruans amb més projecció, i un dels més polèmics i populars. Ha publicat llibres de contes que plasmen la realitat del Perú: "Matacabros" (1996), "El Infierno es un buen lugar" (1997), "Todas las Mujeres son Galgos" (1999) i "La soledad de los Aviones" (2005). Actualment resideix a Espanya. Cucho Peñaloza neix a Lima el 1962. Va estudiar Dret a la Universitat Catòlica, però mai ha exercit com a advocat. Ha estat locutor i presentador a Radio Miraflores, Radio Nacional i Televisión Nacional. Al 1993 va fundar una de les primeres discogràfiques independents del Perú, Grabaciones Axidentales i una dècada més tard Discos N, que va inaugurar amb un tribut als Stones titulat "Gracias por el refugio". Ambdós escriptors han unit el seu esforç i bon saber fer per seguir les passes d'una de les estades de Jagger i Richards al Perú a la dècada dels 60 i el resultat ha estat un llibre interessant i amé que aclara i acost a la veritat descarriada dels Stones.

-Com sorgeix la idea de fer aquest llibre?. Com el plantejau?

-La idea va néixer de Cucho Peñaloza, que deu ser el més gran fan dels Rolling Stones al Perú. Va començar

a treballar en el llibre amb un altre col·laborador que el va deixar penjat. Va ser aleshores quan em va convidar al seu programa de ràdio per parlar de música. L'assumpte del seu llibre sobre els Stones al Perú va sortir després, i vaig acceptar la seva proposta per continuar el projecte.

-Amb quines dificultats us heu trobat a l'hora de seguir les passes als Rolling Stones al Perú?

-La major dificultat va ser el pas del temps: va haver gent que ens va costar de trobar. A alguns els vam trobar per casualitat, com un dia que vaig entrar en una botiga de discos de segona mà i vaig veure una foto vuitantera de Mick Jagger amb uns nois, un dels

quals va resultar ser el propietari de la botiga. Va haver altres que no van voler parlar, perquè no els interessava o perquè, és un passat gloriós que els recorda la misèria del present. En quan als arxius de diaris i revistes,

només ens va faltar consultar el diari PM, un diari que ja no existeix i que el seu arxiu l'amaga un dels fills del director, molt misteriós quan vam parlar per telèfon.

-Creus que la portada és suficientment atractiva perquè es venguen llibres? Creus que influeix molt la portada atractiva a l'hora de vendre? Com sorgeix la idea d'aquesta portada?

-Sí, les portades influeixen, no es pot negar. En lo particular, a mí m'agrada el format de butxaca que tenen els llibres de l'editorial Periférica i la sobrietat del disseny. La foto de la portada també estava en l'edició peruana, va ser idea de Cucho, que sempre la va tenir en ment, qui surt en ella va participar en un concurs de dobles de músics famosos i va guanyar al considerar-se la seva semblança amb Mick Jagger.

Quan el llibre es va publicar al Perú, va buscar al Cucho per agrair-li que l'hagués posat a la portada. No sabem qui era.

-Què descobriu al fan dels Stones que no coneu ja de la seva banda favorita? Quin és l'atractiu d'aquest llibre?

-El llibre aclareix dades falses, desmitifica i es centra, per coincidència dels viatges, en dos moments claus dels Stones, quan Brian Jones és apartat de la banda i quan Jagger tracta de llançar la seva carrera com a actor. Es retraten aquells moments de crisi vistos per qui no sabien la magnitud de la trobada que estaven gosan.

-Després de seguir les passes de Mick Jagger i Keith Richards. Quin consideres que era l'encant d'aquest parell perquè tants anys després siguin un referent del Rock'n'Roll de tots els temps?

-Jagger i Richards sempre han anat al límit, el seu major logro em sembla que és sobreviure junts, més que un parell d'amics crec que són conscients de que es necessiten, i funcionant quasibé com una empresa han compost temes increïbles: el ser professionals no els ha restat talent. Richards sembla un professional fins i tot pels seus vicis.

-Què destacaries de Jagger i Richards de la seva estada al Perú?

-Em quedo amb una escena dels dos amb l'Anita Pallenberg passejant per la platja d'Ancón semidespullats. La provocació eren ells mateixos, i en una societat com la limenya la seva música importava menys que els seus escàndals.

-Què van tindre de màgic els anys 60 i 70 per que es parli tant a nivell polític, cultural, etc. I com consideres que poden enganxar al jovent d'avui que considera als Stones uns dinosaures i a la música d'aquells temps totalment fora d'onda i de moda?

-Va ser una època d'utopies, d'esperances i de revolucions a tots els camps. Segons el que un llegeix sobre aquells anys, els activistes sabien del que parlaven i

semblaven coherents. Però avui fa riure veure al Bono o a Manu Chao com a líders de l'antiglobalització i altres moviments. Em pregunto si saben del que parlen en realitat. Jagger també tractava de ser un líder d'opinió, i ficava la pota, però sento que era més sincer. No s'amagava darrera unes ulleres o de la marihuana.

Sobre lo segon, els Stones no passen de moda, la bona música sempre està de moda, així és i serà sempre.

Una altra cosa és que els joves siguin cada vegada més manipulables, al ritme de les melodies electròniques i tota aquesta merda que posen als mòbils i que s'hauria de prohibir: crec que hi ha música que idiotitza i una altra que t'obre la ment. Temes com Under my thumb o Sister Morphine t'obren la ment, i això s'agraeix.

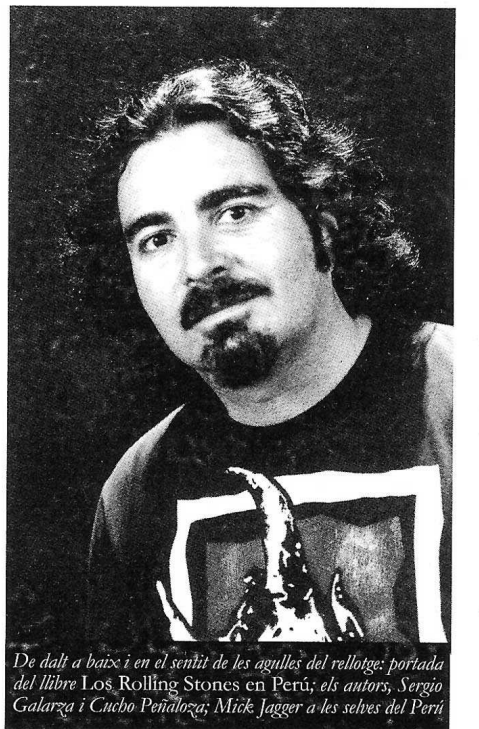
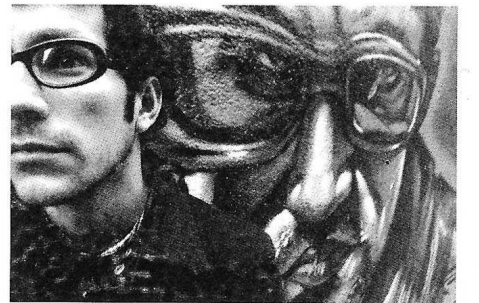
-Projectes de futur, per separat o conjuntament. -Cucho està escrivint un llibre de música i jo he acabat una novel·la, també tinc un llibre de contes inèdit i ara m'he de concentrar en un reportatge sobre un equip de futbol espanyol.

-Com et va per Espanya? A què et dediques professionalment al nostre país?

-Escric i passejo gossos per a una empresa. -Si consideres que ens hem deixat alguna cosa al tinter ara és el moment de dir-ho.

-No, crec que això és tot, avui he tingut vuit serveis passejant gossos i estic mort. Gràcies per tot.

Entrevista: Pere Homs / Fotografies cedides per Periférica Ediciones

De dalt a baix i en el sentit de les agulles del rellotge: portada del llibre Los Rolling Stones en Perú; els autors, Sergio Galarza i Cucho Peñaloza; Mick Jagger a les selves del Perú